

Tři papoušci a jedna záhada

V teplých květnových dnech se naše městečko dočkalo atrakce, jakou už pár let nezažilo. Už koncem dubna oblepily sloupy a nároží barevné plakáty a rozjásaly všechny děti v okolí. Bylo na nich totiž napsáno:

Jedinečná podívaná!

Divoké šelmy a cvičení medvědi!

Akrobati, klauni a krasojedkyně ve vašem městě!

Neváhejte a navštivte náš cirkus, který jen pro vás pořádá dvakrát denně svá představení!

Plakáty nelhaly, cirkus opravdu dorazil a utábořil se na starém hřišti za tratí. Deset barevných maringotek, tři dlouhé vozy se zvířaty. Mezi nimi vyrostl přes den cirkusový stan, večer ho ověnčili barevnými žárovkami a další den už se mohlo začít hrát.

To bylo něco pro mě a pro Sammyho! Cirkusový svět nám z Lauřina vyprávění připadal velice blízký a každý den po škole jsme zamířili rovnou sem. První odpoledne jsme zašli do zvěřince, ale tam všechna zvířata jen líně pospávala. Proto jsme v dalších dnech raději sledovali ruch mezi maringotkami. Okukovali jsme vyšňořené artistry, chystající se ke svému vystoupení. Vyhlíželi jsme koně v barevných postrojích a čekali, zda odněkud nevyběhne nějaká opička. A hlavně jsme se těšili na konec týdne, protože mamka nám koupila lístky na sobotní představení.

Naši prohlásili, že se bez téhle podívané docela dobře obejdou, a tak jsem dostala Pétu na starost já. Sammy šel samozřejmě s námi.

Nebudu vám teď podrobně popisovat, kdo všechno se vystřídal v manéži. Všechna cirkusová představení se sobě podobají a nejspíš jste nějaké taky už zažili. Ale na tomhle se brzy po začátku přihodilo něco moc zvláštního, co mě a Sammyho zvedlo ze sedadel.

Celý ten výstup začal docela nenápadně. Mladík v blýskavém úboru nastoupil před diváky s krásnou slečnou a se třemi papoušky. Měli červená křídla a zelené ocasy, pyšně se rozhlíželi po našich předních řadách a falešně skřehotali. Opravdu, jestli vám někdo někdy bude chtít namluvit, že papoušek krásně zpívá, vůbec mu nevěřte.

Dohrála hudba, mladík se představil a uvedl i své svěřence:

„Dámy a pánové, vážené publikum! Zdraví vás Lóra, Flóra a... Čak!“

Tříkrát se ozvalo „Dobrý den“. Děti papouškům zatleskaly, ale my se Sammym jsme po sobě jen udiveně

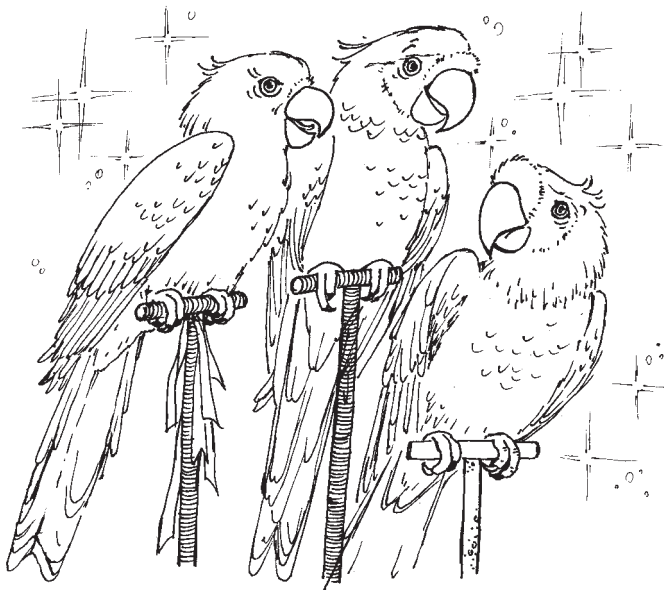

koukli. Papoušci si důležitě načechrali peří a mladík pokračoval:

„Jestli se vám zdá jméno Čak podivné, tak vám hned prozradím, odkud se vzalo. Byl totiž jednou jeden papoušek a ten patřil k nejvýrečnejším, co kdy s nějakým cirkusem po světě jezdili. Dokázal bez chybičky zopakovat, cokoliv si kdo přál, jen jedině nedovedl: neuměl pořádně vyslovit ž. A jako naschvál se zrovna tenhle papoušek jmenoval Žak. Sami jistě uznáte, že ho nakonec museli překřtít na Čaka. No a mně se tohle jméno zalíbilo, a proto ho dostal i můj barevný kamarád.“

Vytřeštili jsme se Sammym na sebe oči a přestali ho chvíli poslouchat. To snad není možné! To se nám jenom zdá! Tuhle příhodu jsme přece už jednou slyšeli.

„Jenny, to musel být určitě Čak z Lauřina cirkusu,“ zašeptal mi nevěřícně Sammy.

„Jasně! A ten cvičitel vypadá jako Johnny na té fotce! A navíc znal Čaka.“ Já v tom rozrušení šeptat nedokázala, muselo mě slyšet hodně lidí kolem.

„Snad si nemyslíš, že je to on? Johnny by byl přece o hodně starší.“

„No jo, ale jak ví o Čakovi?“

„Psst,“ zasyčel výhružně pán za námi. „Jestli se chcete bavit, běžte si jinam!“

Radši jsem se ani neohlédla a snažila se sledovat dění v manéži. Papoušci právě počítali a docela jim to šlo, ale já měla oči jen pro toho mládence. Jenže Sammy měl pravdu, jeho a Lauru dělilo příliš mnoho let.

Papoušci mezitím sklidili zasloužený potlesk, zachrchlali do publika své „děkuju, děkuju“ a na rozloučenou ještě uhodli několik hádanek od diváků z první řady. Děti vedle mě na ten zázrak zíraly s otevřenou pusou, ale já dávno věděla, jak to chodí. Musela jsem však vyřešit hádanku mnohem těžší: Odkud zná mládenec historku o Čakovi?

Jakmile výstup s papoušky skončil, Sammy do mě štouchl.

„Jdeme za nimi, ne?“

„Počkej, až potom,“ zašeptala jsem, přece jen jsem chtěla vidět i zbytek představení. Co kdyby se za chvíli objevil v manéži druhý Mikeš? A navíc jsem měla s sebou Péťu, který s nadšením sledoval každé číslo. Ten by se určitě nenechal jen tak odvést.

Zůstali jsme tedy sedět, ale už jsme se nemohli pořádně soustředit. Záhada s Čakem nám pořád vrtala hlavou. Dohodli jsme se, že ji musíme stůj co stůj rozluštit.